

Ἡ Ὁσία Γενεβιέβη, πολιούχος τῶν Παρισίων* (3ῆ Ἰανουαρίου)

Ο Ε΄ ΑΙΩΝ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ὁσία Γενεβιέβη ἐλάμπρυνε τὴν πόλιν τῶν Παρισίων, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῆς ριζικῆς μεταμορφώσεως τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ ἰδιαίτερως τῆς Γαλλίας.

Ἐνῶ ἡ Γαλατία (νῦν Γαλλία) ἀποτελοῦσε ἀκόμη ἓνα ἀνθηρὸν τμῆμα τῆς ἐνδόξου Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, αἱ συνεχεῖς εἰσβολαὶ τῶν βαρβαρικῶν φυλῶν τὴν ἐρήμωσαν καί, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ε΄ αἰῶνος, αἱ φυλαὶ τῶν Φράγκων, τῶν Βησιγόθων, τῶν Βουργουνδίων κ.ἄ., ἐγκατεστημέναι εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας, πολεμοῦσαν μεταξύ των, διὰ τὴν κατάκτησιν ὁλοκλήρου τῆς χώρας. Ἡ ἐποχὴ ὅμως αὐτῇ, ἂν καὶ τόσον παραγμένη, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας.

Ἡ Γαλλία, δεχθεῖσα τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὸν δεῦτερον αἰῶνα, εἶχε πλήρως ἐκχριστιανισθῆ μέχρι τὰ τέλη τοῦ Δ΄ αἰῶνος. Ἦδη ὁ νεοφωτισθεὶς λαὸς τιμοῦσε πολλοὺς Ἁγίους Μάρτυρας καὶ θαυματουργοὺς Ἐπισκόπους. Ὁ διασημότερος ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἅγιος Μαρτίνος ὁ θαυματουργός, πιθανὸν νὰ εἶχε δημιουργήσει τὰς πρῶτας Μοναχικὰς Ἀδελφότητας πρὸς τὸ τέλος τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος. Ὁ Μοναχισμὸς ἀνεπτύχθη ραγδαίως κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα εἰς ὅλην τὴν χώραν, τὰ δὲ Μοναστήρια διὰ πολλοὺς αἰῶνας μετέπειτα θὰ ἀπετέλουν σχεδὸν τὰ μοναδικὰ κέντρα ἐκπολιτισμοῦ τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα τῶν νέων κατακτητῶν.

* * *

ΜΙΑ τῶν μεγαλυτέρων ὀσιακῶν μορφῶν τοῦ Ε΄ αἰῶνος εἶναι ἡ Ὁσία Γενεβιέβη. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 422 εἰς τὸ χωρίον Νεμετοδοῦρον, μερικὰ χιλιόμετρα δυτικῶς τῶν Παρισίων, ἀπὸ γονεῖς πλουσίους καὶ εὐσεβεῖς, τὸν Σεβῆρον καὶ τὴν Γεροντίαν. Εἰς τὰ παιδικὰ της χρόνια ἐποίμαινε τὰ ποίμνια τῶν γονέων της εἰς τοὺς δασώδεις λόφους παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα.

Εἰς ἡλικίαν περίπου ὀκτῶ ἐτῶν ὁ Θεὸς τὴν ἐκάλεσε νὰ τοῦ ἀφιερῶθῃ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Μία τοπικὴ Σύνοδος εἰς Γαλλίαν ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ εἰς τὴν Βρεττανίαν, κατόπιν ζητήσεως βοηθείας πρὸς καταπολέμησιν τῆς πελαγιανικῆς αἵρέσεως, τοὺς ἀγιωτάτους καὶ θαυματουργοὺς Ἐπισκόπους Γερμανὸν καὶ Λουῖππον.

Οἱ δύο Ἐπίσκοποι κατὰ τὸ ταξιδίον των διήλθον ἀπὸ τὸ Νεμετοδοῦρον. Ὁ εὐσεβῆς λαὸς τοὺς ὑπεδέχθη μὲ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ ψάλουν μαζὶ τὸν Ἑσπερινόν.

Ὁ ἀγιώτατος Γερμανός, ἐνῶ εὐλογοῦσε τὸν λαόν, εἶδε τὸ εὐλογημένον κοράσιον καὶ φωτισθεὶς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, προεφήτευσεν εἰς τοὺς καταπλήκτους γονεῖς του, ὅτι θὰ ἐγίνετο *«μεγάλῃ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ πολλοὶ θὰ εὕρισκον τὴν σωτηρίαν διὰ μέσου αὐτῆς»*. Κατόπιν ἠρώτησε τὴν Γενεβιέβην: *«Κόρη μου, ἐπιθυμεῖς νὰ ἀφιερῶθῃς ὡς νύμφη ἄμωμος εἰς τὸν Χριστόν;»* Ἡ Ἁγία ἀπήντησε: *«Αὐτῇ, Δέσποτα, ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας μου. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὴν ἐκπληρώσῃ»*.

Ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος ἐκράτησε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Γενεβιέβης κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς της νὰ τὴν φέρουν πολὺ ἐνωρὶς εἰς τὸν Ναὸν τὴν ἐπομένην.

Τὸ πρῶτὴν ἐρώτησεν ὁ Ἐπίσκοπος: *«Γενεβιέβη, κόρη μου, ἐνθυμεῖσαι τὸ χθεσινόν σου τάμα;»* *«Ναί, ἅγιε Δέσποτα»*, ἀπήντησε, *«ὑπόσχομαι νὰ ἀφιερῶσω τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μου εἰς τὸν Θεὸν μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου»*.

Τότε ὁ Ἅγιος Γερμανὸς εὐρῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος ἓνα νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐπάνω του τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ τῆς τὸ ἔδωσε νὰ τὸ κρεμάσῃ εἰς τὸν λαιμόν της εἰς ἐνθύμιον τοῦ τάματός της, παραγγείλας εἰς αὐτὴν νὰ μὴ ἐνδυσθῇ ποτὲ πολύτιμα ἐνδύματα ἢ κοσμήματα.

Ὀλίγον ἀργότερον ἦτο μιὰ ἐορτὴ καὶ ἡ μητέρα της θὰ ἐπήγαιεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶπε δὲ εἰς τὴν Γενεβιέβην νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ εὐσεβῆς κόρη διεμαρτυρήθη, ὑπενθυμίζουσα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσίν της. Ἡ μητέρα της τότε τὴν ἐράπισε καί... ἀμέσως ἐτυφλώ-

θη! Ἀργότερα ἡ Ἁγία ἔφερε νερὸ εἰς τὸ σπίτι, προσηυχήθη διὰ τὴν θεραπείαν τῆς μητρός της καὶ τὸ ἐσταύρωσε. Ὅταν ἡ μητέρα της Γεροντία ἔνιψε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὸ εὐλογημένον ὕδωρ ἀνέβλεψε!...

Εἰς ἡλικίαν περίπου 15 ἐτῶν, ἡ Γενεβιέβη ἐπῆγε μαζί μὲ ἄλλας δύο παρθένους εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, διὰ νὰ λάβουν τὴν Μοναχικὴν κουράν. Παρ' ὅλον ὅτι ἦτο ἡ μικροτέρα, ὁ Ἐπίσκοπος θεόθεν παρακινήθεις, τὴν ἔκρινε πρώτην.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη γυναικεῖα Μοναστήρια καὶ ἔτσι, ὅταν μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθησαν οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς της, ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὸ σπίτι τῆς ἀναδόχου της, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ἀπέναντι τοῦ Σηκουάνα, ποῦ ἔχει τὴν ὀνομά της.

Ἐκεῖ ἐφήρμοσε μίαν σκληροτάτην ἀσκησιν, ἐσθίουσα, μόνον κάθε Πέμπτην καὶ Κυριακὴν ὀλίγον κρίθινον ἄρτον καὶ κουκιά, τὰ ὅποια ἔβραζε κάθε δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδας.

Ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νὰ τῆς ἔλθῃ μία φοβερὰ παραλυσία εἰς ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ κινήσῃ κανένα μέλος της, ἐπὶ τρεῖς δὲ ἡμέρας ἔμεινεν ὡς νεκρά. Ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον, διηγήθη ὅτι ἕνας Ἄγγελος τὴν παρέλαβε καὶ τῆς ἔδειξε τὴν κόλασιν καὶ τὸν Παράδεισον. Ἡ ἁγία κόρη ἐπέμεινεν ἰδιαίτερος εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἀνεκφράστων ἀγαθῶν ποῦ ἀναμένουν τοὺς δικαίους.

Ἡ εὐλογημένη Γενεβιέβη συντόμως ἔδρεψε τοὺς εὐχύμους καρποὺς μιᾶς τοιαύτης ἀσκήσεως, ἀπέκτησε πλουσίως τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: τὸ χάρισμα τῶν δακρύων, τὸ διορατικόν, τὸ προφητικόν, τὸ θαυματουργικόν.

* * *

ΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ πάντοτε, βλέπον τὸ πονηρὸν πνεῦμα, ὅτι δὲν δύναται νὰ νικήσῃ τὴν Ἁγίαν, ἐξηγείρεν ἐναντίον της ἀνθρώπους διὰ νὰ τὴν συκοφαντήσουν καὶ κατακρίνουν.

Ὅταν μάλιστα κατὰ τὸ 445 ὁ ἀγιώτατος Ἐπίσκοπος Γερμανός, πορευόμενος καὶ πάλιν πρὸς τὴν Βρεττανίαν, διῆλθε διὰ τῶν Παρισίων, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἁγίας τὴν κατέκριναν εἰς αὐτόν. Ὁ θεοφόρος Ἱεράρχης δὲν ἔδωσε σημασίαν εἰς τὰς συκοφαντίας, ἀλλὰ προσηυχήθη μαζί της καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς Παρισίους τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἀφθόνως εἶχε χύσει ἡ Ὁσία, εἰς ἔνδειξιν τοῦ παρὰ Κυρίου χαρίσματος.

Ἐκτοτε οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἤρχισαν νὰ τὴν σέβωνται καὶ νὰ ἐκζητοῦν τὰς φωτισμένας συμβουλὰς της καὶ τὰς θαυματουργικὰς προσευχὰς της.

Μία προφητεία τῆς Ὀσίας, ἡ ὁποία ἐξεπληρώθη, συνέβαλε πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐγκαθιδρυθῆ πλεον εἰς τὰς συνειδήσεις ὄλων ὡς ὄντως Ἁγία. Ὅταν ὁ Ἀττίλας μὲ τὰς βαρβαρικὰς ὀρδὰς του ἐπλησίαζε τὸ Παρίσι, οἱ κάτοικοι κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλιν. Ἡ Ἁγία τοὺς εἶπεν, ὅτι ὁ Κύριος θὰ τοὺς ἐλύτρωνεν ἐκ τοῦ κινδύνου, νὰ μὴ ἀνησυχοῦν, ἀλλὰ νὰ προσευχηθοῦν καὶ νὰ νηστεύσουν. Οἱ Παρισίνοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν συμβουλήν της, ἐξηγέρθησαν ἐναντίον της καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὴν λιθοβολήσουν. Τελικῶς ὁ Κύριος τὴν ἐφύλαξεν ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ὄχλου, οἱ δὲ βάρβαροι Οὐννοι αἰφνιδίως καὶ χωρὶς φανερόν λόγον ἤλλαξαν κατεύθυνσιν καὶ ὀλίγον ἀργότερον ἐνικήθησαν ἀπὸ τὸν σχετικῶς ἀδύνατον ῥωμαϊκὸν στρατὸν τοῦ στρατηλάτου Ἀετίου 200 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἰς τὰς Καταλανικὰς πεδιάδας (451).

Πλῆθος θαυμάτων μᾶς διηγεῖται ὁ ἀνώνυμος βιογράφος τῆς Ἁγίας εἰς τὸν βίον της, ὁ ὁποῖος ἐγράφη μόλις 18 ἔτη μετὰ τὴν ὀσίαν κοίμησίν της: ἐξεδίωκε δαίμονια, ἀνήγειρε παραλυτικούς, ἔδιδε τὸ φῶς εἰς τοὺς τυφλοὺς.

Κάποτε μία περίλυπος μητέρα τῆς ἔφερε τὸ λείψανον τοῦ τετραετοῦς υἱοῦ της. Ἡ Ἁγία τὸ ἐκάλυψε μὲ τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ προσηχήθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας κλαίουσα, ἕως ὅτου τὸ παιδίον ἀνεστήθη.

Κάθε χρόνον, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀσκητικὴν παράδοσιν, ἔμενεν ἐγκλειστος ἀπὸ τὰ Θεοφάνια μέχρι τὴν Μεγάλην Πέμπτην. Μία Μοναχὴ προσεπάθησε νὰ ἴδῃ τί ἔκαμνεν ἐγκλειστος εἰς τὸ κελλίον της, ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας ἐτυφλώθη. Μετὰ τὴν ἀγίαν Τεσσαρακοστήν, ἐπῆγεν ἡ Ἁγία εἰς τὸ κελλίον τῆς τυφλωθείσης Μοναχῆς καὶ προσευχηθεῖσα τὴν ἐσταύρωσε καὶ τῆς ἔδωσε πάλιν τὸ φῶς της.

Ἡ Ὀσία Γενεβιέβη ἠύλαβεῖτο ἰδιαιτέρως τὸν Ἅγιον Διονύσιον, τὸν πρῶτον Ἐπίσκοπον Παρισίων, ὁ ὁποῖος εἶχε μαρτυρήσει μερικὰ χιλιόμετρα βορείως τῆς πόλεως.

Ἐπεισε λοιπὸν μερικοὺς Ἱερεῖς νὰ κτίσουν μίαν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος. Διαμαρτυραὶ ὅμως ἠγέρθησαν, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἄσβεστος διὰ τὴν οἰκοδομὴν. Ἡ Ἁγία τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν γέφυραν τῆς πόλεως. Ἐκεῖ συνήντησαν δύο ποιμένας ποῦ συζητοῦσαν διὰ τὸ γεγονός, ὅτι εἶχεν εὑρεθῆ εἰς τὸ δάσος μία πηγὴ ἀσβέστου!

Συντόμως ὁ Ναὸς ἐκτίσθη καὶ ἡ εὐλογημένη Γενεβιέβη μετέβαινεν ἐκεῖ τακτικῶς διὰ νὰ προσευχηθῆ, ἰδίως τὰς Κυριακάς, ὅτε ἠγρύπνει

όλονυκτίως.

Ένα Σάββατον βράδυ άνεχώρησε με την συνοδίαν της δια τόν Άγιον Διονύσιον ένώ είχεν έκσπάσει σφοδρά καταιγίς. Αίφνιδίως τὸ φανάρι των έσβησε από τόν δυνατὸν άέρα. Αί Μοναχαί έκυριεύθησαν από μέγαν φόβον, εύρεθεισαι έγκαταλελειμμένοι εις τὸ σκότος, εις τήν λάσπην, χωρίς προσανατολισμόν. Η Όσία τὰς ένεθάρρυνεν, έπειτα προσηυχήθη και έσταύρωσε τὸ φανάρι. Τότε ήναψεν αυτό θαυμασῶς μόνο του και καθοδηγούμεναι υπό τοῦ θαυματουργικοῦ φωτός έφθασαν σῶαι εις τόν Ναὸν δια τήν άγρυπνίαν.

Η Άγία, μαζί με τήν Άδελφότητα που είχε συγκεντρώσει γύρω της, έκαμνε πολλά προσκυνήματα εις τόν τάφον τοῦ Άγίου Μαρτίνου τοῦ θαυματουργοῦ εις τὸ Τούρ, περίπου 200 χιλιόμετρα από τὸ Παρίσι, κατὰ τὰ όποία έτέλει πολλά θαύματα.

Επίσης άλλην μίαν φοράν ή Όσία έσωσε τήν πόλιν της. Όταν οί Φράγκοι πολιώρκησαν τὸ Παρίσι και οί κάτοικοι έκινδύνευαν από τήν πεΐνα, ή Άγία ώδήγησε μίαν ομάδα πλοίων εις περιοχάς, τὰς όποίας δέν είχον καταστρέψει οί Φράγκοι, και τὰ έφερε πάλιν όπίσω γεμάτα σιτάρι, δια νὰ θρέψουν τοὺς Παρισινοῦς.

Πρέπει νὰ αναφερθῆ ή λίαν σημαντική μαρτυρία τοῦ μεγάλου Άγίου τῆς Άντιοχείας, τοῦ ήρωϊκοῦ Όσίου Συμεών τοῦ Στυλίτου († 30.4.459), όσον άφορᾷ τήν παρρησίαν τῆς Όσίας ένώπιον τοῦ Κυρίου.

Μερικοὶ Παρισιοὶ έμποροι είχον μεταβῆ εις τήν Άνατολήν και έλκυσθέντες από τήν φήμην τοῦ θαυμαστοῦ Άγίου Συμεών, ό όποϊος ήσκήτευεν επί τεσσαράκοντα περίπου έτη επί ένὸς στύλου εις τήν Άντιόχειαν, τὸν έπεσκέφθησαν δια νὰ λάβουν τήν εύλογίαν του. Όποίαν όμως έκπληξιν έδοκίμασαν, όταν ό πανθαύμαστος Άσκητῆς τοὺς είπε νὰ διαβιβάσουν χαιρετισμοὺς εις τήν Όσίαν Γενεβιέβην και έζήτησε με πολλήν εύλάβειαν τὰς προσευχάς της!

Η Όσία ήταν επίσης φημισμένη δια τήν εύσπλαγχνίαν της, ιδίως πρὸς τοὺς φυλακισμένους, οί όποιοὶ ήσαν πολλοὶ κατὰ τήν ταραγμένην εκείνην έποχήν.

Πολλὰς φορές έμεσίτευσε με έπιτυχίαν πρὸς τὸν βάρβαρον Φράγκον Βασιλέα Χιλδερίκον δια νὰ τοὺς έλευθερώση. Ο Βασιλεὺς άδυνατοῦσε νὰ τῆς τὸ άρνηθῆ, ήττημένος από τήν θερμὴν προσευχήν της.

Μίαν ήμέραν ό Χιλδερίκος ήθελε νὰ έκτελέση πολλοὺς φυλακισμένους, αϊχμαλώτους πολέμου. Έξήλθε κρυφίως από τήν πόλιν και διέταξεν όπισθεν νὰ κλειδώσουν τὰς πύλας. Η Όσία έπληροφορήθη τὸ τεκταινόμενον και έτρεξε πρὸς τὸν τόπον τῆς έκτελέσεως. Όταν

ἔφθασε πρὸ τῶν κεκλεισμένων πυλῶν, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ αὐτομάτως ἠνοιχθῆσαν. Ἐπρόφθασε τὴν ἐκτέλεσιν καὶ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὁ εἰδωλολάτρης Βασιλεύς, ὅστις τὴν ἐκτιμοῦσε βαθύτατα, τῆς ἐχάρισε τοὺς φυλακισμένους.

Ἡ θεοφόρος καὶ θαυματουργὸς Ὁσία Γενεβιέβη ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πλήρης ἡμερῶν εἰς τὰς 3 Ἰανουαρίου, πιθανὸν τοῦ ἔτους 512. Τὰ χαριτόβρυτα Λεῖψανά της ἐτοποθετήθησαν ἀρχικῶς εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ κατόπιν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου εἰς τὸ Παρίσι, ἐπὶ τοῦ λόφου ὅπου προσέφερε πρὸς τὸν Οὐράνιον Νυμφίον της Χριστὸν ὡς πολύτιμον προῖκαν τοὺς ἀσκητικούς κόπους καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης της.

Ταῖς τῆς Ὁσίας Γενεβιέβης ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

(*) Περιοδ. «Ἁγιος Κυπριανός», ἀριθ. 216/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1987, σελ. 127-128 καὶ 217/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1987, σελ. 143-144.